

er aldeles overbeviist om, at Rigsdagen og navnlig Folkethinget ikke vil betænke sig paa at give et saadant Lovforslag sin Stemme.

Fornnesbech: Da jeg har været Medlem af begge de Udvalg, der have behandlet de to Love, hvorom der her er Spørgsmaal, skal jeg ikke vægre mig ved at udtale, hvad der er min Overbeviisning med Hensyn til det her omhandlede Punkt, saameget mindre som denne staaer i fuldkommen Strid med, hvad den høitærede Indenrigsminister yttrede. Jeg maa for mit Vedkommende udtale, at der ikke hos mig har været nogenjohmhelst Tanke om, da Loven af 19de Februar 1861 var under Forhandling, at den skulde have Anvendelse paa Superficiærfæstegods, og det staaer endnu klart for mig, at der under den hele Behandling i Udvalget ikke fremkom Noget, der lignede Tanken om at anvende den derpaa. Jeg skal oprigtigt erkjende, at det, saaledes som Sagen nu ligger for, var en Feil, at man i Udvalget ikke tænkte paa dette Punkt og ikke i selve Loven traf de Bestemmelser, som vare nødvendige for at forhindre den Anvendelse, man nu synes at ville gjøre af den. Forøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa videre at argumentere om, hvorvidt Lovens Bogstav taaler den Fortolkning, som den høitærede Indenrigsminister troede maatte gjøres gjældende; men de Argumenter, som han anvendte, forekomme mig ikke paa nogen Maade at være bindende. Den høitærede Minister sagde, at, naar man anvendte den almindelige Fæstelovgivning paa Superficiærfæstesteder, forsaavidt angaaer Forpligtelser, maatte man ogsaa komme til det samme Resultat, forsaavidt angaaer Rettigheder. Jeg troer imidlertid ikke, at han i den Henseende har ganske Ret. Det er vel sandt, at der paahviler Superficiærfjorderne den samme Forpligtelse til at bortfæstes som alt andet Fæstegods; men denne Forpligtelse hviler netop paa Jorderne og ikke paa Bygningerne, men da man ikke i Almindelighed har anvendt Fæstelovgivningens Bestemmelser paa Superficiærgods, viser ligefrem den Omstændighed, at man har taalt, at en saa betydelig Mængde Fæstegaarde have henligget uden at være bebbygget; thi det er den væsentligste Betingelse, som Lovgivningen fordrer, naar

undtages Fæstetvangen; den øvrige Fæstelovgivning angaaer i det Hele Bestemmelser om den Maade, hvorpaa Forholdene ordnes mellem Fæster og Eier. Den meget ærede Indenrigsminister henviste ligeledes til Forholdet med øde Lodder. Det forekommer mig, at den Analogi, han søgte at finde her, paa ingen Maade er betegnende. Det kan vel være, at Administrationen har overseet et saadant Forhold, forsaavidt der har været enkelte Steder, hvor der har henligget øde Lodder, som vare øbertagne af Naboer, og taalt, at man paa dem undlod at opføre nye Bygninger, og det kan maaskee have været i sin Orden; men uden at ville nævne dette Superficiærgods, der nærmest foreligger — thi Alle vide jo, hvilket det er — vilde jeg sige, at Forholdet stiller sig ganske anderledes, naar Talen er om Beboerne af fem Sogne, og hvor det er let at paavise, at der aldrig har været øde Gaarde, men hvor Forholdet rimeligviis hidrører fra en Transaktion, ved hvilken Bønderne have kjøbt Bygningerne under den Forudsætning, at saadanne Forhold, som nu ere tilstede, aldrig kunde indtræde. Det var forinden Udstiftningen var skeet, og forinden der kunde være Tale om anden Anvendelse af Jorden, end at fæste den bort til dem, der havde Bygningerne. Forudsat imidlertid, at det virkelig skulde være saa, at Loven af 19de Februar 1861 kan finde Anvendelse paa Superficiærfæstesteder, skal jeg med Fornøielse stemme for et Lovforslag, der gaaer ud paa at forebygge dette, thi det vil efter min Formening være en overordentlig stor Uret, om det skulde tillades Jordens Eiere at forjage, kan man sige, den Mand, der eier Bygningerne, og som kan have sat sin hele Formue deri, hvad man vel maa lægge Mærke til. Superficiærfæstesteder ere paa ingen Maade det samme som andet Fæstegods, saa at selv om man maatte indrømme, at Ordene maaskee ikke forbød Lovens Anvendelse paa det, er det dog klart, at den Tanke, der ligger til Grund for Loven af 19de Februar 1861, forbyder det absolut. Den gaaer nemlig ud fra den Forudsætning, at Jorden og Bygningerne eies af den samme Mand, at der altsaa ikke tilføies den Fæster, der bliver nødsaget til at fortrække, noget egentligt Tab; han